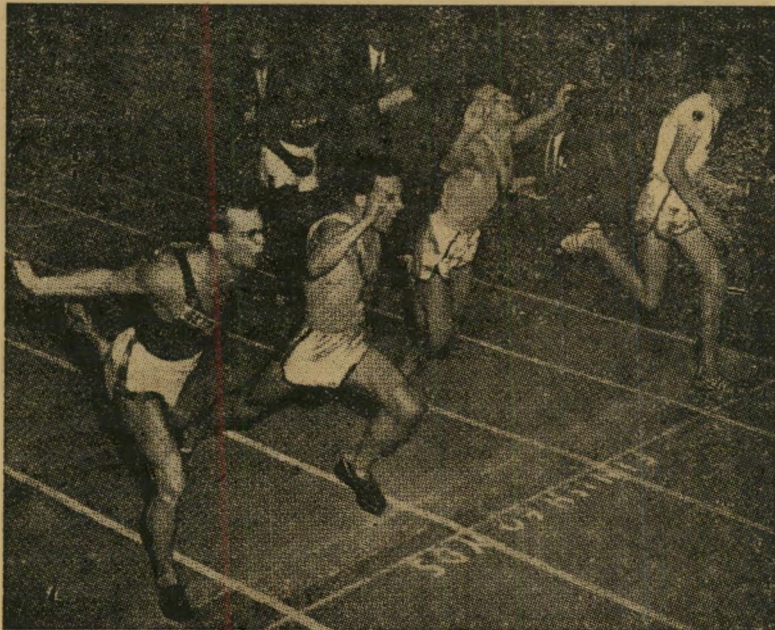

אתלטיקה המצלמה שהכיזבה

משך שנים מטפחים בארצות הברית את האתלטיקה הקלה, מלכת הספורט, מוציאים מאות אלפי דולרים כדי לשגר ספורטאים לחוץ לארץ, לשכלל עד כמה שאפשר את

מצב הגמר בריצת 60 יארד, ניו-יורק ראשון, לא ראשון א

כי מצלמת הגמר נתקלקלה, לא פעלה והי שופטים החליטו כי בוב קיגן (ראשון משמאל בתמונה) תלמיד מכללת סטון היל, ניצח ב־ מרוץ, אחריו הגיעו ג'ון אוקונל (שני משמאל) וג'ון שטצל (ראשון מימין), שניהם מ־ מכללת מנהטן.

הרעש שקם היה עצום. הקהל נחלק ב־ דעותיו, ניהל ויכוח עד שהפריע לשאר ה־ ספורטאים על המגרש, העתונאים קפצו מ־ תאם, מהירו לשלוח את מאמריהם למע־ כותיהם, השמיצו את השופטים, טענו כי סרר המנצחים היה בדיוק הפוך. לדעתם ניצח אוקונל, אחריו שטצל, שלישי קיגן.

התאחדות הספורט היתה כמרקחה, רטנה על העתונאים חסרי האחריות שישבו הרחק מקו הגמר ולא יכלו בשום פנים לקבוע מ־ אומה. היא אמנם הודתה כי השופטים לא יכלו להגיע לידי החלטה, אולם במקרה זה קבע השופט הראשי מי המנצח.

קרב החיכוחים שנערך על שלשת הרצים, נסתיים בצחוק ההחלטה הרשמית, ושני רצי מנהטן חזרו לתאם מאוכזבים אבל מלחים בתשואות סוערות של הקהל. איש לא שמ לב אותו זמן לספורטאי אחר. גם הוא מאוכזב, זוכה באותו מרוץ במקום הרביעי. עליו לא התנהל כל ויכוח. הוא היה רביעי ללא כל ערעור. שמו: לינדי רמיגיניו, המנצח בריצת 100 מטרים באולימפיאדת הלסינקי.

בלתי מנוצחת. קשה היה לציין את המשחק שנערך על מגרש באסא ביפו, כמאבק. היה ברור מראש שהתל-אביבים יתקיפו הזמן, ישמו מצור על שער הירושלמים. אכן, הם עשו זאת. אולם דוקא כאן, נעצרו. היה זה שוערה הצעיר והצנום של מכבי ירושלים, שהדף בהצלחה בלתי רגילה את הכדורים

סוסיס האחלה לא נרפאה

המרחב הוא מולדת הסוס, וכמה מן הסוסיים המשובחים בעולם מצויים בו. הסוג הקרוי „ערבי“, האהוב על הבדואים, נחשב לאצול שבסוסים. אולם כל הנסיונות שנעשו עד היום בטיפוח ספורט הרכיבה בארץ נכשלו. הסיבות היו חוקיות ואירגוניות.

כאשר קבוצת בעלי יוזמה בנתה מסלול למרוצי סוסיים, שנים אחדות לפני המלחמה, מול הכניסה למקוה ישראל, התערבה במשלה המנוט, טענה שהמורים אינם חוקיים ביש־ ראל, אף על פי שבבריטניה הם גוזלים חלק לא מבוטל מהכנסתו של האנגלי ה־ בניוני. זה הוציא מן החשבון כל אפשרות של עריכת מרוצים בצורה קבועה.

מפעם לפעם קיימו גופים שונים מפגשי רכיבה שהצטיינו לרוב במסלול לקוי, סוסיים לא מאומנים למרוץ, ורוכבים מאומנים פחות מסוסיהם. כאשר נערך, בל"ג בעומר, בפעם הראשונה זה שנים, מפגש של רוכבים ואו־ הרים, שנקרא „יום הדרכנות“, נחברר כי המחלה האירגונית לא נרפאה.

העיר אחד הנוכחים, למראה אי-הסדר וה־ בלבול: „אם לזה אפשר לקרוא מפגש של רוכבים, אז אני סוס.“

כדורגל הפתעה לירושלמים

קומץ אוהדי כדורגל בירושלים, רובם יל־ דים, היו „המשוגעים“ היחידים שהסתיחו עצמם לחכות ליד בית-הגברות, מועדונה הארצי של מכבי, לשובה של קבוצתם ממש־ חקה, בתל-אביב עם קבוצת המכבי שם, על הגביע הישראלי.

הם לא פסקו כלל שהקבוצה נוצחה ב־ משחק עם אלוף ישראל, השאלה שזרקו לעבר המכוננית, העמוסה שחקנים וחסידיים, היתה: „כמה חטפתם?“

במקום תשובה מיואשת, הרמו הראשים בגאווה. הראשון שירד מהמכוננית ביש־ בתרגשות: „3, וכמעט שניצחנו!“ * תחילה היה קשה לתפוס את משמעות

שנשלחו אליו מרגלי חמשת החלוצים של הנבחרת הלאומית.

חתול ועכבר. נעים היה לראות כיצד קבוצה זו נלחמת בעקשנות ללא תקדים על כל כדור, כאשר שרק השופט לטוים המשי־ חק, והתוצאה היתה 2:2, היה הכרח לה־ אריך במחצית השניה את זמן המשחק, זה היה כבר יותר מדי, הקהל ניצל את רוגזם של האלופים הבלתי מעוררים, עודד את הירושלמים במאבקם העקשני.

התל-אביבים דמו אותה שעה לחתול ענק

המתקנים, העלות עד גבול היכולת את זה רמה. כל זאת, ברור, בלי שמץ של תקוה שאי פעם יוכל הענף לקיים את עצמו. הסי־ בה: קהל מועט ביחס, המשלם אולי את הוצאות סידור המגרש לתחרות אחת, לעו־ לם לא יותר מזה. למרות זאת, היה ברור כי ארצות-הברית לעולם לא תסכים לוותר על־ עליונות האתלטיקה הקלים שלה, ביחוד, לרגל קיום מפעל חשוב אחד הנערך אחת לארבע שנים והפך לגורם תעמולתי חשוב: המשי־ חקים האולימפיים.

כדי שלא להיות מופתעים באחד הימים בצורה לא נעימה, אין האמריקאים נוטלים לעצמם כל חששה. הם משלחים את האת־ לטים שלהם לאימונים ותחרויות בכל ימות השנה, גם כאשר השלג מכסה את הרחובות והמדומים נע בסביבות האפס. בזמנים כאלה נערכות התחרויות ומתקיימים האימונים ב־ אולמות סגורים.

לאולמות בערים הגדולות נוהרים אלפים לחזות בתחרויות בין בחירי הספורטאים. שעת הלילה הנוחה, והעובדה שמרבית תלמידי המכללות מושכים את אוהדיהם לתחרויות, שינתה הרבה את הנוף: חובבי הספורט ה־ אמריקאים החלו להתלהב סוף סוף למראה שורת רצים מהירים, קפיצת מוט, או הד־ פת כדור ברזל.

האנוף היה רביעי. באולם סגור דרו־ שה הכנה קפדנית, ארגון מדויק של כל תחרות. קיצורים, מאונס, של מרחקי הרי־ זה, השטח המצומצם, הצריכו עבודה מחוש־ בת מהמארגנים, שידעו כי מלכת הספורט, עם כל היפה שבה, היא משעממת למדי, באם אין תנועה בלתי פוסקת עוברת לעיני הקהל. כדי לחסוך בוויכוחים, הונהגה המצלמה ה־ אוטומטית לקביעת המקומות בריצות הקצ־ רות בהן מגיעים כל הרצים כמעט ביחד. מצלמת הגמר, המונעת על ידי חשמל, קובעת ללא ערעור מי ניצח בקרב, הצילה הרבה שערוריות שהיו עלולות לפרוץ. שופטי הזמן הורגלו כבר לעמוד בשלוח ליד קו הגמר. הם סמכו על מצלמת הפלא.

לפני זמן מה, באולם המדיסון סקהאר גארן, ניו-יורק, התייצבו חמשה רצי מכללות לזינוק בברוך 60 יארד. היו אלה רצים ש־ הבטיחו לצופים קרב מרתק, אם כי לגמרי לא ארוך: 6.2 שניות. הקהל שאג בדיוק 7 שניות ונאלם. הרבה לא ראה, הוא רק ציפה לתוצאות הקרב. אך הקריין לא הוציא הגה מפיו. גם הוא ציפה לתוצאות. הן לא באו. הקהל החל להתמרמר, מתא כף, רקע ברגליו, שרק. לבסוף באה ההודעה: הקריין הודיע

בנות ביום הדרכנות
אם זה מיפגש...

שהעכבר הוציר מצליח תמיד להתחמק מצי־ פרגיו. כמעט כל הקבוצה, פרט לשוער, שי־ חקה במחצית המגרש של יריבתה. כאשר פילס צביקה סטודינסקי את דרכו בסערה לשער היבוקי, חיבוקוהו חבריו כאילו זה עתה ניצחו את ארסנל הבריטית. אולם מיד חזר המצב לקדמותו. התפרצות ירושלמית אחת לעבר החומה התל-אביבית יצרה ער־ בוביה ליד השער, והכדור חזר פנימה.

שעתיים בלבד לאחר מכן היה קשה לשמוע ברחוב בן-יהודה בירושלים שיחה אחרת מאשר על נושא כדורגל. „בירושלים“, אמרו, הם לא יהיו עוד אלופים!“

הדברים. אחרים חשבו כי מהתלים בהם על מנת להסתיר את המפלה. אולם כאשר השחקנים נראו כולם כאחד כשהם קורנים מאושר, מנהלים ויכוחים מלאי התלהבות אורות מהלך המשחק, ידעה כבר ירושלים כולה כי קבוצתה מן הליגה השניה, שתפסה אשתקד את אחד המקומות האחרונים בטבלה, יצאה מן המאבק עם פאר קבוצות הארץ

* משחק נוסף יתקיים ביושלים, יקבע את המנצח.

ח'אטרוו

הנימה - מראן ס:1

האוכלוסיה הכושית של אפריקה הדרומית חיה בדכאון ובשעבוד תחת עולו של האדם הלבן.

תיאטרון הבימה הוכיח שוב, בהצגתו ה־ חדשה, שדרכו מובילה למעלה, אחרי שנים של ירידה ממושכת.

שתי עובדות אלה, לכאורה כה רחוקות זו מזו, קשורות למעשה על ידי פרי עמלם של מספר אנשים מכמה סוגים.

הסולל הראשון של הדרך הפתלתלה מארץ הוולואים לארץ ישראל הוא סופר בשם אל־ פאטון. בספרו הוא מתאר את גורלו המר של כוזה כושי אדוק, אשר בנו האהוב הופך לרוצח בעל כורחו. הטרגדיה האמיתית צפונה בעובדה שהבן אינו עולה על הגר־ דום כפושע. על ידי שקר קל היה יכול ל־ הציל את נפשו. אך אבשלום, נאמן לעקרונות אביו, למוסר הנוצרי, מקריב את עצמו כקורבן הצדק הצבוע של האדם הלבן.

הרומן של פאטון עורר את התענינותו של סופר אמריקאי: מקסוול אנדרסון, אשר ב־ שיתוף פעולה עם מחבר המוסיקה הגרמני המפורסם, קורט (אופרה בגרוט) וייל, הפך את העלילה למחזה מוסיקלי. * התוצאה הי־ תה דוגמה מופתית של „אמנות כוללת“, בה ממלאים תפקיד לא פחות חשוב מן ה־ מלים, גם המוסיקה, הריקוד והציור. מב־ רוביי הניו-יורקי, בו הוצגה בהצלחה רבה, הניעה יצירתם של פאטון, אנדרסון וייל לש־ דרות ב־ציון, תל-אביב, בריאה ושלמה.

זעקי ארץ אהובה מעל לכל, הוא מחזה של במאי הצלחתו או כשלונו תלוי בבימוי הנכון, ובבימה מסוימת. בתפאורות. למולם של הכושים ושל הקהל הישראלי. גם ה־ במאי יוליוס גלור וגם הצייר יוסף קארל מלאו את תפקידם בהצטיינות. שניהם סיפקו רקע מתאים לאהרן מסקין (האב) ולנחום בוכמן (הבן). נציגי שני הדורות של הבימה אשר שיחקו בהתאם למסורת של אותו תי־ אטרון

הספקנים מכין הצופים של הצגת הבכורה טענו שהבמאי היה צריך לקצץ מעט מסמט, השיקע מדי פעם ברגשיות יתרה. לפי דעתם של האדישים למוסיקה, לא היתה מוזיקה גם קמפנותמה בצלילים. אך רוב הצופים יצאו מהאולם כשהם נתנים מהישג תיאטרוני ניכר, כועסים על מר מלאן, ראש ממשלת אפריקה הדרומית.

* זעקי ארץ אהובה, דרמה מוסיקלית. עב־ רית: מנשה קליין, תרגום השירה אפרים דרוו. כוריאוגרפיה: רות האריס, המנצח: פנוד האוז בודיס.